

У име Оца и Сина и Светога Духа

Данас браћо и сестре, данашњи дан је испуњен великом радошћу нашем али и великом тугом нашем. У једном дану преплићу се радост и туга.

Радост због празника којег данас славимо Светога краља Јована Владимира првога србскога светитеља, првога србскога мученика, првога србскога девственика који је својим примером показао и за собом повео род наш србски. Показао нам како се Богу служи у овом животу и како се за веру Православну страда. Он је био оличење сваке врлине хришћанске, и вере и љубави и молитве и смирења и трпљења и милосрђа, и свих осталих врлина. Он је на превару домамљен и погубљен, ни крив ни дужан, зато га је Господ увенчао вечном славом свога мученика и свога вернога слуге. То је оно браћо и сестре што нас радује данас.

Овај празник манастир Црна Река у којој је једна капела посвећена данашњем светом празнику, славила је светог краља Јована Владимира преко двадесет и нешто година, а од прошле године братство црноречко нашло се на путевима изгнанства, на путевима прогонства, нашло се у егзодусу као некада јеврејски народ из Мисира када је изашао. Наше црноречко братство, браћо и сестре није лутало четрдесет година по пустињи као стари Израил. Захваљујући милости Божјој и доброты нашега домаћина данашњег овде, брата Милоја Стевановића, црноречко братство је нашло кров над главом својом. Склонило се овде на његово имање у његове ове кућице и ту ево саставило је годину дана.

Али радост је наша што смо данашњом светом литургијом обновили прославу капеле у Црној Реци, светог краља Јована Владимира. Као што је стари Израил изашавши из Египта и прешао Црвено море и био лутао по пустињи 40 година док није ушао у земљу обећану, тако и монаштво Епархије рашко-призренске за црноречким братством кренуло је и оно у егзодус од љуте невоље и неправде и прогона до дана данашњег. И ми лутамо од места до места, од катакомбе до катакомбе и надамо се да уђемо, не у земљу обећану овде на земљи него у Царство обећано на небесима, оно Царство које је Господ припремио онима који Га љубе.

А ово монаштво које је кренуло драговољно путем изгнанства, будући прогнано неправдом, оно је показало све оне врлине које су красиле и светога краља Јована Владимира. Њих је вера, велика вера Православна водила и води и даље. Њихова нада у помоћ и милост Божју и добрих људи, такође их води кроз овај живот и та нада их не оставља неутешене. Где су год били, где се год сместили, народ је похитао да им помогне, да ублажи њихово страдање, да им пружи кору хлеба и оно што им за живот овде на

земљи треба. А они, они се томе народу одужују својом молитвом, својом љубављу, својим трпљењем.

И ево браћо и сестре настављамо тим нашим путем, тражећи место где би могли да направимо неки манастир за наше прогнано монаштво, да се сместе онако као што доликује и приликује монаштву нашем, да би имали оно што је неопходно, што је потребно за живот овде на земљи, а да би служећи Богу и своме роду припремили се за живот у Царству небескоме. Господ је рекао својим ученицима: Имаћете жалост али ће се ваша жалост претворити у радост. То је говорио предвиђајући своје страдање и жалост коју су имали због тога његови ученици, али предвиђајући и своје васкрсење које је ученицима Његовим после жалости донело радост.

И ово наше страдање, нашега монаштва и нашега народа, верника и верних чада Епархије рашко-призренске, било да су у расејању, било да су у својим домовима, али страдају од неправде и због неправде... Њихова жалост претвара се постепено у радост и даће Бог да нас та радост испуни потпуно у царству Христовоме. Никакво чудо ово што нам се догађа браћо и сестре.. Господ је рекао, а данас смо чули у светом Јеванђељу: Ако Мене прогонише и вас ће прогонити, ако Моју реч одржаше и вашу ће одржати. Господа су гонили од дана Његовога рођења, од витлејемске пећине морао је да бежи у Египат испред мача Иродова. Гонили су Га и касније фарисеји и садужеји и књижевници јеврејски за време човечанском телу док је проповедао еванђеље Своје. Гонили су Га из зависти, попели су Га на крст, разапели Га... Гонили су Га и после васкрсења, јер Црква Његова као тело Његово страда као што је и Он у Своме човечанском телу страдао. Црква Божија је прошла три века љутих гоњења од римских власти и јеврејских старешина. После та три века страдања споља, дошло је страдање изнутра од разних јереси, јеретика, заблуда који су Цркву Божију узнемиравали кроз сву њену историју. Никада није била без страдања, без гоњења, без трпљења али и без спасења.

И данас нашу свету Цркву узнемирују разне јереси и саблазни, екуменизам, папизам, глобализам, којима су се на жалост приклонили многи из наше Цркве. Они који би требало да нас воде путем Светосавским, путем Јована Владимира, они нас заводе за Голеш планину. И то је оно што нас данас испуњава жалашћу, због те заблуделе браће наше и отаца наших... због нашега народа који се налази на странпутици њиховој и који се тако удаљује од Светосавског пута, од пута светих отаца и светих васељенских сабора, од вере Православне која је једина права вера, једина спасоносна вера.

Нека би дао Бог молитвама светог краља Јована Владимира и осталих угодника рода нашега и рода православнога, хришћанскога да цео наш народ спозна данашње заблуде и замке јеретичке, да их мудрошћу

светоотачком избегава и да настави да иде путем спасења, путем Светосавским, да бисмо тако доспели у Царство Христа Бога нашега. И да се удостојимо да и ми тамо са свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност Амин!

Срећан и Богом Благословен данашњи празник и данашње ово свето место на коме смо одслужили ову свету Литургију, браћо и сестре. Амин, Боже дај!